

شرح وصال

ترجمه

المجالس السنیه

مترجم

محمد رضا جباران

امین جبل عاملی، سید محسن ، ۱۸۶۵-۱۹۵۲
ترجمه المجالس السنیہ (شرح زندگانی امام حسین(ع) از تولد تا شهادت)
مؤلف: سید محسن امین جبل عاملی، مترجم: محمد رضا جباران.
تهران: سازمان تبلیغات اسلامی، شرکت چاپ و نشر بین الملل، ۱۳۷۹.

ISBN 978-964-7126-00-7

فهرست نویسی براساس اطلاعات فیبا .

عنوان اصلی: المجالس السنیہ فی مناقب و مصائب الشترہ النبویہ
۱. اثنه اثنا عشر ۲- شیعه- تاریخ، ۳. اسلام- تاریخ- الفقه جباران، محمدرضا، مترجم
بید سازمان تبلیغات اسلامی. شرکت چاپ و نشر بین الملل.

۲۹۷/۹۵

BP ۳۶/ ۵/ الف/ ۱۸ م ۳۰۴۱

۱۳۷۹

۴۷۸-۲۴۲

کتابخانه ملی ایران

شرح وصال

ترجمه المجالس السنیہ

تالیف

سید محسن امین جبل عاملی

مترجم

محمدرضا جباران

ناشر

شرکت چاپ و نشر بین الملل

نوبت چاپ چهارم - زمستان ۱۳۸۷
چاپ و صحافی چاپخانه تک
شمارگان ۳۰۰۰ نسخه
قیمت ۲۸۰۰۰ ریال

شابک ۹۷۸-۹۶۴-۷۱۲۶-۰۰-۷

حق چاپ محفوظ است

E. Mail: intlpub@intlpub.ir
WWW: intlpub.ir

فهرست مطالب

<u>صفحه</u>	<u>عنوان</u>
۹	پیشگفتار.....
۱۳	مقدمه مؤلف.....
۱۷	اشاره.....
۲۳	مجلس اول: زندگینامه امام حسین(ع).....
۲۷	مجلس دوم: مریی امام حسین(ع).....
۲۹	مجلس سوم: پیامبر(ص) در خانه فاطمه(س).....
۳۲	مجلس چهارم: فضائل امام حسن و امام حسین(ع).....
۳۷	مجلس پنجم: فضائل اهل بیت (امام حسین(ع).....
۴۰	مجلس ششم: سخاوت بنی هاشم (امام حسین(ع).....
۴۴	مجلس هفتم: سخاوت بنی هاشم و نسب امایم حسن و امام حسین(ع).....
۴۶	مجلس هشتم: سخاوت امام حسن(ع).....
	مجلس نهم: سخاوت امام حسین(ع)
۵۳	مجلس دهم: امام حسین(ع) در مجلس معاویه.....
۵۵	مجلس یازدهم: بزرگواری امام حسن(ع).....
۵۷	مجلس دوازدهم: بزرگواری امام حسین(ع).....
۵۹	مجلس سیزدهم: چند سخن از امام حسین(ع).....
۶۲	مجلس چهاردهم: سخنی و نامه‌ای به معاویه.....

- مجلس پانزدهم : توصیف خدای تعالی ٦٥
- مجلس شانزدهم : مکاتبه معاویه با امام حسین (ع) ٦٧
- مجلس هفدهم : خواستگاری یزید از خواهرزاده امام حسین (ع) ٧٢
- مجلس هجدهم : اهمیت روز عاشورا ٧٦
- مجلس نوزدهم : مجلس عزای حسینی در محضر امام رضا (ع) ٧٨
- مجلس بیستم : آداب روز عاشورا ٨١
- مجلس بیست و یکم : دو مرثیه بر امام حسین (ع) ٨٤
- مجلس بیست و دوم : چگونه مرثیه بخوانیم ٨٦
- مجلس بیست و سوم : خبر مرگ معاویه ٨٨
- مجلس بیست و چهارم : خروج امام حسین (ع) از مدینه و وصیت برادرش ٩١
- مجلس بیست و پنجم : امام حسین (ع) در مکه ٩٤
- مجلس بیست و ششم : ملاقات ابن حنفیه و ابن عمر با امام حسین (ع) ٩٧
- مجلس بیست و هفتم : انعکاس خبر مرگ معاویه در بصره ٩٩
- مجلس بیست و هشتم : اعزام مسلم بن عقیل به کوفه ١٠٤
- مجلس بیست و نهم : حمله ابن زیاد با هانی بن عروه میزبان مسلم ١٠٨
- مجلس سی و یکم : قیام مسلم ١١١
- مجلس سی و یکم : مبارزه و شهادت مسلم ١١٦
- مجلس سی و دوم : شهادت هانی بن عروه ١٢٠
- مجلس سی و سوم : نامه ابن زیاد به یزید ١٢٢
- مجلس سی و چهارم : خطبه امام حسین (ع) هنگام حرکت از مکه ١٣٤
- مجلس سی و پنجم : قیس بن مسهر صیداوی ١٢٦
- مجلس سی و ششم : زهیر بن قین ١٣٩
- مجلس سی و هفتم : اخبار کوفه به امام (ع) می رسد ١٣٢
- مجلس سی و هشتم : عبدالله بن یقطر ١٣٥
- مجلس سی و نهم : برخورد امام (ع) با لشکر حر ١٣٨
- مجلس چهلم : خطبه امام (ع) برای لشکر حر ١٤١
- مجلس چهل و یکم : چهار نفر به یاری امام (ع) می آیند ١٤٥
- مجلس چهل و دوم : خطبه امام (ع) در نزدیکی کربلا و ورود به کربلا ١٤٩

- مجلس چهل و سوم : امام (ع) از شهادت خود خبر می دهد ۱۵۲
- مجلس چهل و چهارم : حرکت عمر سعد به طرف کربلا ۱۵۵
- مجلس چهل و پنجم : خطبه امام (ع) برای لشکر ابن سعد ۱۵۷
- مجلس چهل و ششم : ملاقات امام حسین (ع) با عمر سعد ۱۶۰
- مجلس چهل و هفتم : وقایع روز نهم ۱۶۳
- مجلس چهل و هشتم : وقایع روز دهم ۱۶۶
- مجلس چهل و نهم : صبح عاشورا ۱۷۰
- مجلس پنجاهم : خطبه امام حسین (ع) در روز عاشورا ۱۷۲
- مجلس پنجاه و یکم : خطبه ای دیگر در روز عاشورا ۱۷۵
- مجلس پنجاه و دوم : توبه حَزَّ ۱۷۹
- مجلس پنجاه و سوم : مبارزه اصحاب امام حسین (ع) ۱۸۳
- مجلس پنجاه و چهارم : شهادت جون ۱۸۶
- مجلس پنجاه و پنجم : مبارزه گروهی ۱۸۸
- مجلس پنجاه و ششم : نماز ظهر عاشورا ۱۹۰
- مجلس پنجاه و هفتم : شهادت مسلم بن عوسجه ۱۹۳
- مجلس پنجاه و هشتم : شهادت زهیر و حبیب ۱۹۵
- مجلس پنجاه و نهم : شهادت حضرت علی اکبر (ع) ۱۹۸
- مجلس شصتیم : شهادت حضرت قاسم (ع) ۲۰۱
- مجلس شصت و یکم : فضائل حضرت عباس (ع) ۲۰۳
- مجلس شصت و دوم : شهادت پسران ام البنین (س) ۲۰۷
- مجلس شصت و سوم : شهادت حضرت عباس (ع) ۲۱۰
- مجلس شصت و چهارم : فضائل حضرت عباس (ع) ۲۱۲
- مجلس شصت و پنجم : شهادت حضرت علی اصغر (ع) و نوه عقیل ۲۱۳
- مجلس شصت و ششم : شهادت عبدالله بن حسن (ع) ۲۱۵
- مجلس شصت و هفتم : مبارزه امام حسین (ع) ۲۱۶
- مجلس شصت و هشتم : مبارزه امام حسین (ع) ۲۱۹
- مجلس شصت و نهم : شهادت امام حسین (ع) ۲۲۱
- مجلس هفتادم : غارت لباس امام حسین (ع) ۲۲۴

- ۲۲۵ مجلس هفتاد و یکم: غارت خیمه‌های امام حسین (ع).
- ۲۲۷ مجلس هفتاد و دوم: گریه و زاری اهل بیت (ع).
- ۲۲۹ مجلس هفتاد و سوم: دفن شهدا.
- ۲۳۱ مجلس هفتاد و چهارم: خطبه زینب (س) در کوفه.
- ۲۳۳ مجلس هفتاد و پنجم: خطبه فاطمه صغری (س) در کوفه.
- ۲۳۷ مجلس هفتاد و ششم: خطبه ام‌کلثوم (س) و امام سجاد (ع) در کوفه.
- ۲۳۹ مجلس هفتاد و هفتم: سر شریف امام (ع) در مجلس ابن زیاد.
- ۲۴۱ مجلس هفتاد و هشتم: زینب (س) در مجلس ابن زیاد.
- ۲۴۴ مجلس هفتاد و نهم: شهادت عبدالله بن عقیف ازدی.
- ۲۴۸ مجلس هشتادم: انعکاس خیر شهادت امام حسین (ع) در مدینه.
- ۲۵۰ مجلس هشتاد و یکم: حرکت اسرا به شام.
- ۲۵۴ مجلس هشتاد و دوم: ورود اسرا به شام.
- ۲۵۶ مجلس هشتاد و سوم: اسرا در مجلس یزید.
- ۲۵۸ مجلس هشتاد و چهارم: مکالمه امام سجاد (ع) با یزید.
- ۲۶۰ مجلس هشتاد و پنجم: خطبه زینب (س) در مجلس یزید.
- ۲۶۴ مجلس هشتاد و ششم: روایت فاطمه بنت الحسین (ع).
- ۲۶۶ مجلس هشتاد و هفتم: خطبه امام سجاد (ع) در مجلس شام.
- ۲۶۸ مجلس هشتاد و هشتم: امام سجاد (ع) در شام.
- ۲۷۰ مجلس هشتاد و نهم: بازگشت اسرا به کربلا.
- ۲۷۳ مجلس نودم: بازگشت بازماندگان امام حسین (ع) به مدینه.
- ۲۷۷ مجلس نود و یکم: گریه‌های امام سجاد (ع).
- ۲۷۹ مجلس نود و دوم: نامه یزید به ابن عباس.
- ۲۸۲ مجلس نود و سوم: تجاوز متوکل به قبر امام حسین (ع).
- ۲۸۴ مجلس نود و چهارم: سر ابن زیاد بر درگاه امام سجاد (ع).
- ۲۸۶ مجلس نود و پنجم: دستگیری حرمله توسط مختار.

اشاره

روز عاشورا یکی از مقاطع حساس تاریخ بشر به شمار می‌رود. واقعه شهادت امام حسین (ع) و یاران فداکارش که در این روز به وقوع پیوست، از جهتی، یکی از تاریک‌ترین، شوم‌ترین و زشت‌ترین صفحات تاریخ است، و از جهتی دیگر، نقطه‌ای تابناک در اوج قله مفاخر انسانی به شمار می‌آید. از آن جهت که عده فراوانی انسان، به حدی در ورطه جهالت و نادانی فرو می‌روند که می‌توانند با تمام نموده‌های الهی انسانی به ستیز برخیزند و واقعه کربلا را باعث شوند، زشت، شوم، دهشت‌انگیز و ننگ‌آلود است؛ و از آن جهت که گروهی اندک، تمام هستی خود را در راه عقیده و ایمان خود به قربانگاه می‌برند، موجب مباهات نوع انسان است.

خاطره این فداکاری بزرگ که خود نقطه عطف تاریخ ظلم‌ستیزی و عدالت‌خواهی و اوج قله ایثار و فداکاری به‌شمار می‌رود، از روز حادثه تا امروز، الهام‌بخش همه آزادی‌خواهان بوده، روح حق‌جویان را از زنگار یأس و نومیدی صیقل داده و شمشیر ظلم‌ستیز ایشان را برنده‌تر و قدم استقامتشان را در راه هدف استوارتر کرده است. نهضت‌هایی که در جهان اسلام رخ داده، همگی از نهضت الهی عاشورا الهام گرفته‌اند.

زنده‌داشت یاد و خاطره این نهضت پرنور، از یک سو ایجاد ارتباط با روحی بلند و بزرگ است و از سویی دیگر به عدالت‌خواهی، ظلم‌ستیزی، از خودگذستگی و آرمان‌گرایی روح زندگی و نشاط می‌دمد.

بدیهی است که بدون توجه به محتوای قیام حضرت ابا عبدالله (ع) نمی‌توان انتظار داشت آثار مبارکی که اشاره کردیم از این مجالس بدست آید، اقامه عزا بدون آگاهی از اهداف بلند آن حضرت نمازی بی حضور ماند که اگر موجب بُعد نباشد، شایستگی قُرب نخواهد بخشید، اهتمام به گریستن و گریاندن بی معرفت، بدعتی است که یکی از نتایج شوم آن، تحریف حقایق درخشان کربلاست. و این خسارتی است که با دست دشمنان آگاه و دوستان نادان بر پیکرهٔ مکتب عاشورا وارد شده.

مقابله با این بدعت نابخشودنی و جبران این خسارت بزرگ، هدف عالمان آگاهی است که روضه خوانی و ذکر مصیبت را با مقام (؟) علمی خود در تعارض ندیده و چون تفسیر قرآن و بیان احکام به آن اهتمام ورزیده‌اند. به راستی که از این رهگذر چه خدمت ارزنده‌ای به انسانیت کرده‌اند.

مرحوم سید محسن امین عاملی یکی از عالمان روشنفکر و نواندیش زمان ماست که در کنار تمام خدمات ارزندهٔ فرهنگی و اجتماعی بزرگی که در طول عمر با برکت خود عهده‌دار بوده، وظیفهٔ مقدس حراست از نهضت کربلا را فراموش نکرده است. این مرد بزرگ نه تنها با تبیین (؟) «عزاداری‌های نامشروع»^۱ بر بدعت گذاران نهیب زده، که در کنار تألیفات ارزشمند خود در علوم مختلفه، کتاب گران سنگ «المجالس السنیه» را نیز به رشتهٔ تحریر آورده است. در این کتاب، این عالم الهی حقایقی را که خود با تتبع در تاریخ به دست آورده، به صورت مجالس روضه بیان کرده و در پایان هر مجلس، به تناسب، اشعاری در رثای اهل بیت (ع) آورده است. این

۱. عزاداری‌های نامشروع نام کتاب مختصری است که در بیان تحریفات عاشورا توسط آن مرحوم نوشته شده و سالها پیش توسط مرحوم جلال آل احمد ترجمه و با همین نام منتشر شده است.

کتاب شریف در پنج جزء و دو مجلد تنظیم شده که جزء اول آن به زندگی حضرت امام حسین (ع) اختصاص یافته.

نوشته‌ای که اکنون پیش رو دارید، ترجمه‌ای است که از جزء اول کتاب المجالس السنیه که به امید خدمتی به پیشگاه حضرت سیدالشهدا (ع) انجام شده، امید آنکه مداحان و ذاکران فارسی زبان با بهره‌گیری از این کتاب شریف در تهذیب مجالس عزای حسینی از سخنان بی سند، قدمی شایسته بردارند.

تذکر این نکته ضروری است که چون ترجمه اشعاری را که مرحوم مؤلف در پایان مجالس روضه آورده و جنبه تاریخ ندارد، برای ذکران فارسی زبان مفید ندانستیم، از ترجمه آنها خودداری کردیم تا هرکس به ذوق خود و تناسب مطلب از اشعار فارسی استفاده کند.

والسلام

محمدرضا جباران

شد.

سید امین در طومل عمر شریف خود به بسیاری از کشورهای اسلامی، مثل ایران، مصر، عربستان و فلسطین سفر کرد. او همچنین موفق شد شاگردان فراوانی تربیت کند و دهها کتاب در علوم مختلف اسلامی به رشته تحریر درآورد.

سید محسن امین، نه تنها یک عالم دینی، بلکه یک اصلاحگر اجتماعی بود. در جبهه تقریب بین مسلمین در خط مقدم بود و در میدان اصلاح، گوی سبقت از همگنان ربوده بود.

استاد «وجه بیضون» می نویسد: «اگر جهان اسلام و عرب به تعداد انگشتان دست همانند او می داشت، سخنش برتر و پرچشمش در اهتزاز بود. یکی از اموری که سید امین در طی اقامت خود در دمشق به اصلاح آن همت گماشت، عزاداری حضرت سیدالشهدا (ع) بود.»

او خود می نویسد: «یکی از اموری که خدا توفیق اصلاح آن را به من عطا کرد، عزاداری حضرت سیدالشهدا (ع) است که از جهات مختلفی اشکال داشت.»

سید محسن امین در مسیر اصلاح مجالس عزاداری حرکتی چندجانبه به شرح ذیل آغاز کرد:

۱- از شرکت در مجالسی که به نحوی با شئون اسلامی در تعارض بود اجتناب و علت اجتناب خود را نیز اعلام می کرد.

۲- واقعه کربلا و شهادت امام حسین (ع) را به روایت معتبر در چند کتاب بیان کرد. کتبی که در این زمینه به رشته تحریر درآورده عبارت است از: *لواعج الاشجان، اصدق الاخبار، الدرالتضید و المجالس السنیه*.

۳- به منظور رفع تهمت از شیعه، کتاب تنزیه را نوشت. این کتاب را مرحوم جلال آل احمد به فارسی ترجمه کرد و تحت عنوان عزاداری‌های نامشروع در تهران به چاپ رسیده است.

۴- در زمان حضور در دمشق به تربیت خطبا و مرثیه‌سرایان جوان پرداخت.

بدین منظور، گروهی از جوانان تحصیل کرده و با استعداد را برگزید؛ شیوه صحیح مرثیه‌خوانی را به آنها آموخت؛ و مرثیه‌سرایان قدیمی را که به نقل روایات ضعیف خو گرفته بودند، از خواندن مرثیه بازداشت.

تألیف کتاب *المجالس السنیه*، یکی از اقداماتی است که این عالم بزرگ شیعی در این راستا انجام داده است.

این کتاب در پنج جزء فراهم آمده است؛ جزء اول تا چهارم آن به ذکر مصائب و شرح زندگانی و شهادت امام حسین (ع) اختصاص یافته، و در جزء پنجم، مصائب و مناقب سایر معصومین (ع) را یادآوری نموده است. مطالب این کتاب به منظور استفاده مرثیه‌خوانان و مداحانی که به کتب مرجع تاریخی دسترسی ندارند، در قسمت‌های کوتاه تدوین شده؛ به طوری که هر قسمت، قطعه‌ای کوتاه از تاریخ را بیان می‌کند و می‌توان آن را به عنوان یک مرثیه در یک مجلس نقل کرد.

کتابی که پیش رو دارید، ترجمه‌ای است از جزء اول این کتاب که به منظور استفاده مداحان و مرثیه‌خوانان فارسی زبان فراهم آمده است.

امید آنکه به این وسیله، در تهذیب مجالس ذکر اهل بیت (ع) از پیرایه‌های نالایق، قدمی برداشته باشیم.

با تذکر نکته‌ای ضروری در مورد این ترجمه، کلام را به پایان می‌بریم.

دهد.^۱ و نه بعد آن بزرگ، جان شریف، خانواده و اموالش را در راه احیای دین، و برضد^۲ زشتکاریهای منافقین نثار کرد، به طوری که عقل در ظلم ستیزی و عزت نفس و شجاعت او حیران است. اما مصیبت و کیفیت شهادت آن امام، زشت‌ترین عملی است که در عالم هستی به وقوع پیوسته، آنچنان که پیامبر اکرم(ص) قبل از وقوع این مصیبت، به خاطر آن محزون و اندوهگین بود و ائمه اطهار با یادآوری این فاجعه دردناک، غرق حزن و اندوه می‌شدند.

امام هشتم(ع) فرمود: «هنگامی که ماه محرم می‌رسید، خنده از لب‌های پدرم محو می‌شد و حزن و اندوه، چهره مبارکش را فرا می‌گرفت؛ روز عاشورا روز حزن و مصیبت او بود.»

ائمه اطهار(ع) به مقتضای حکم عقل که هر دوستی باید در غم و شادی دوست خود شریک باشد، پیروان و دوستان خود را توصیه می‌فرمودند تا به پیروی از ائمه، یاد این مصیبت بزرگ را - که کوه از شنیدنش ناتوان است، تاجه رسد دل دوستان - همواره زنده نگهدارند؛ به ویژه در دهه محرم که ایام وقوع این مصیبت است.

جای بسی تأسف است که بسیاری از ذاکرین در مصیبت اهل بیت، احادیثی نقل می‌کنند که هیچ مورخی نقل نکرده و در هیچ کتاب معتبری دیده نشده است. ایشان بعضی از احادیث صحیح را وارونه کرده، برای اینکه تأثیر بیشتری در شنوندگان بی‌خبر داشته باشد، از خود بر آنها افزوده یا قسمتهایی را حذف می‌کنند و در مجالس می‌خوانند. کار به جایی رسیده که

۱. آن حضرت کاری می‌کرد که نه قبل از او کسی توانسته آن را انجام دهد، و نه بعد.

۲. بکاربردن ترکیب «برضد» یا «به زیان» بطور کلی شایسته‌تر می‌نماید تا «علیه» یا «بر علیه».

اینگونه احادیث بر سر زبانها افتاده، و در بین مردم شهرتی پیدا کرده، و در بعضی کتب نیز به رشتهٔ تحریر درآمده است؛ و کسی نیست که این وضع نابسامان را سامان دهد.

این احادیث، دروغ هایی است که ائمه (ع) را خشمگین و گویندهٔ خود را سزاوار طعن و قدح می کند. ائمه (ع) هرگز راضی نمی شوند پیروانشان دروغ بگویند، چرا که خدا و رسولش نیز دروغ را نمی پسندند.

بنابراین، کسی که این دروغ ها را می یابد و کسی که آنها را می پذیرد و کسی که در مقابل این عمل زشت سکوت می کند، هریک مرتکب گناهی آشکار می شود، چرا که اطاعت خدا به وسیله عملی که در شمارگناهان است، میسور نیست و خدا فقط عمل پرهیزگاران را می پذیرد. دروغ از گناهان کبیره ای است که موجب هلاکت می شود، مخصوصاً اگر نسبت به پیامبر (ص) و اهل بیت او باشد.

پس، جعل حدیث در مجالس ذکر اهل بیت (ع) حرام است، همانطور که کارهایی از قبیل قمه زدن و ایراد ضربات ناراحت کننده بر بدن نیز که گروهی از مردم انجام می دهند، از تسویلات شیطان است که کارهای زشت را زیبا جلوه می دهد.

اینگونه کارها امام حسین (ع) را خشمگین می کند و موجب دوری انسان از آن بزرگوار می شود. کسی نمی تواند با این اعمال، خود را به او نزدیک کند؛ چرا که آن امام همام در راه احیای دین جدش شهید شد.^۱ چگونه می توان با چنین اعمالی به خدا نزدیک شد؟ آیا می توان با گناه اطاعت خدا را به جا آورد؟!

۱. پس چگونه می تواند به این کارها که مخالف دین است، رضا دهد؟!

ستیزی و عزت نفس و شجاعت او حیران است. اما مصیبت و کیفیت شهادت آن امام، زشت‌ترین عملی است که در عالم هستی به وقوع پیوسته، آنچنان که پیامبر اکرم (ص) قبل از وقوع این مصیبت، به سبب آن محزون و اندوهگین بود و ائمه اطهار با یادآوری این فاجعه دردناک، غرق حزن و اندوه می‌شدند.

امام هشتم (ع) فرمود: «هنگامی که ماه محرم می‌رسید خنده از لب‌های پدرم محو می‌شد و حزن و اندوه، چهره مبارکش را فرا می‌گرفت؛ روز عاشورا روز حزن و مصیبت او بود.»

ائمه اطهار (ع) به مقتضای حکم عقل که هر دوستی باید در غم و شادی دوست خود شریک باشد، پیروان و دوستان خود را توصیه می‌فرمودند تا به پیروی از ائمه، یاد این مصیبت بزرگ را - که کوه از شنیدنش ناتوان است، تا چه رسد دل دوستان - همواره زنده نگه دارند، به‌ویژه در دهه محرم که ایام وقوع این مصیبت است.

جای بسی تأسف است که بسیاری از ذاکرین در مصیبت اهل بیت، احادیثی نقل می‌کنند که هیچ مورخی نقل نکرده و در هیچ کتاب معتبری دیده نشده است. ایشان بعضی از احادیث صحیح را وارونه کرده، برای اینکه تأثیر بیشتری در شنوندگان بی‌خبر داشته باشد، از خود بر آنها افزوده یا قسمتهایی را حذف می‌کنند و در مجالس می‌خوانند. کار به جایی رسیده که این‌گونه احادیث بر سرزبانها افتاده، و در بین مردم شهرتی پیدا کرده، و در بعضی کتب نیز به رشته تحریر درآمده است؛ و کسی نیست که این وضع نابسامان را سامان دهد.

این احادیث، دروغ‌هایی است که ائمه (ع) را خشمگین و گوینده خود

را سزاوار طعن و قدح می‌کند. انمه (ع) هرگز راضی نمی‌شوند پیروانشان دروغ بگویند، چرا که خدا ورسولش نیز دروغ را نمی‌پسندند.

بنابراین، کسی که این دروغ‌ها را می‌بافد و کسی که آنها را می‌پذیرد و کسی که در مقابل این عمل زشت سکوت می‌کند، هریک مرتکب گناهی آشکار می‌شود، چرا که اطاعت خدا به وسیله عملی که در شمارگناهان است، میسور نیست و خدا فقط عمل پرهیزگاران را می‌پذیرد. دروغ از گناهان کبیره‌ای است که موجب هلاکت می‌شود، مخصوصاً اگر نسبت به پیامبر (ص) و اهل بیت او باشد.

پس، جعل حدیث در مجالس ذکر اهل بیت (ع) حرام است، همانطور که کارهایی از قبیل قمه زدن و ایراد ضربات ناراحت کننده بر بدن نیز که گروهی از مردم انجام می‌دهند، از تسویلات شیطان است که کارهای زشت را زیبا جلوه می‌دهد.

اینگونه کارها امام حسین (ع) را خشمگین می‌کند و موجب دوری انسان از آن بزرگوار می‌شود. کسی نمی‌تواند با این اعمال، خود را به او نزدیک کند؛ چرا که آن امام هم‌راه احیای دین جدش شهید شد. پس چگونه می‌تواند به این کارها که مخالف دین است، رضا دهد؟! چگونه می‌توان با چنین اعمالی به خدا نزدیک شد؟ آیا می‌توان با گناه اطاعت خدا را به جا آورد؟!

بعضی از افراد نادان، برای توجیه این افعال، روایتی نقل می‌کنند که یکی از زنان در قافله اسرا چنان پیشانی خود را به چوب محمل زد که سرش شکست و خون از زیر مقنعه‌اش جاری شد. ولی این روایت نیز، خود، از روایات جعلی است.

از جمله افعال حرامی که در عزاداری امام حسین (ع) انجام می‌شود، شبیه خوانی و اجرای نمایش‌هایی است که خود چندگونه فعل حرام را در بر می‌گیرد و موجب هتک حرمت اهل بیت می‌شود و باب طعن و قذح را به برگزارکنندگان خود باز می‌کند. این عمل نیز مشمول قول معصوم است که فرمود: «مایهٔ ننگ و عار ما نباشید.» بله، اگر شبیه خوانی، عاری از محرّمات و حرکات توهین‌آمیز باشد، اشکالی ندارد؛ ولی کجا می‌توان به چنین چیزی دست یافت؟! :

بنابراین، کسی که می‌خواهد با گریه بر امام حسین (ع) به پروردگار عالم و پیامبرگرامی اسلام (ص) و اولیای الهی تقرب جویید، باید از آنچه امام هشتم (ع) در حدیث سابق تعیین فرمود، تجاوز نکند؛ و گرنه از جمله کسانی خواهد بود که تلاشهای طول‌زندگی، سودی به حالشان نمی‌بخشد، ولی خود می‌پندارند کار نیکو می‌کنند.